

CARMEN GALIN:

Hedvig

Acest sfârșit de stagiune ne-a oferit, cu spectacolul *Rața sălbatică* montat la Teatrul Mic, bucuria rară a unei revelații actricești (e foarte mare cuvântul, dar, în acest caz, e justificat): Hedvig, interpretată de Car-

men Galin. O revelație, pentru că actrița ne obișnuise cu alt gen de personaje (e suficient să ne amintim că a fost Elena Andreevna din *Unchiul Vanea*), pentru că rolurile sale de până acum, chiar bine construite, nu erau fără cusur, pentru că o primă rezervă ce se putea formula în legătură cu interpretarea sa era o anume prețiozitate, o prea evidentă „deliberare”. Prospetimea, spontaneitatea sînt, de această dată, calitățile definitorii ale interpretei.

Hedvig, fetița de 14 ani, aflată la limita dintre copilărie — din care păstrează caudoarea, încrederea în cei din jur — și o adolescență ce se anunță cu primele întrebări grave despre viața ei și a celorlalți; copil nefericit, fără a o ști, obligat, cu cruzime, să aplece, este conturată din linii fine, trasate cu delicatețe, dar foarte precis, din ne-numărate detalii de gest, atitudine și intonație, detalii ce nu se observă, toate, dar care împlinesc, cu maximă expresivitate, un portret scenic. Actrița reconstituie cu intuiție de artist și migală de artizan gesturile bruște, nearmonioase, în parte, dar integrîndu-se unei armonii de ansamblu, ale copilului crescut între adulți, între oameni triști și preocupați, silit să-și inventeze singur jocurile, să-și plăsmuiască singur bucurii. Hedvig a lui Carmen Galin este urîțică și neîndemînică, stîngace și ponosită, dar luminează totul în jur prin incandescența trăirii sufletești, printr-o trăire intensă, netrucată, imposibil de cuprins în limitele jalnicei existențe a celor din jur. Actrița compune cu discernămint și simț al nuanțelor „virsta ingrătă” la care se află eroina, din disperări și bucurii ce se succed rapid, consumate cu aceeași intensitate, din inocență și surprinzătoare intuiții, din forță sufletească și lipsă de apărare. Orbirea de care este amenințată fetița înseamnă mai mult decît o tară ereditară, devine un simbol al neputinței, al refuzului de a vedea o lume ce se dezvăluie urîtă și nedreaptă; privirea ușor mioapă pe care personajul o are în permanență se tulbură și mai mult, devine nesigură, dezorientată, cînd retina — a ochiului, a sufletului — e arsă de imaginile unei realități mizere.

Rolul construit de Carmen Galin se dezvoltă lin, firesc, fără senzația de efort, de compoziție, de gîndit acord între subiect și predicat. Este, pentru actriță, un strălucit debut pe scena Teatrului Mic, o promisiune pentru roluri de greutate, de substanță, dintr-o arie foarte întinsă.

Cristina Constantiniu